

lemslandenes tilslutning til deklARATIONEN. Dennes generelle principper måtte stå sin prøve ved behandlingen af de konkrete dagsordenspunkter om nedrustning, kolonialisme, Mellemøsten o. s. v.

Allerede ved debattens begyndelse havde de østeuropæiske lande fremlagt et substantielt resolutionsforslag, som imidlertid udenfor forslagsstillergruppen kun opnåede støtte fra cubansk side. Ved debattens afslutning fremlagde den latinamerikanske gruppe og den afro-asiatiske gruppe hver sit substantielle resolutionsforslag, hvorpå udvalgets formand udsatte den videre behandling af dagsordenspunktet for at give lejlighed til konsultationer landegrupperne imellem. Under disse var det en overgang en udbredt opfattelse, at den internationale situation - den indisk-pakistanske krig - ikke tilsagde vedtagelsen af højtidelige deklARATIONER, men den latinamerikanske gruppe insisterede på en substantiel resolution, hvorefter den latinamerikanske og den afro-asiatiske gruppe besluttede at samarbejde deres forslag. Dette skete imidlertid først i midten af december, og der var herefter kun ca. 1 døgn til forhandlinger med de øvrige landegrupper. Disse forhandlinger førte kun til uvæsentlige ændringer.

Resolutionsforslaget indeholdt dels en række bestemmelser, der stort set var gentagelser eller omskrivninger fra deklARATIONEN af 1970 om styrkelse af den internationale sikkerhed, dels visse nye paragraffer, der giver udtryk for den opfattelse, at staternes økonomiske politik påvirker den internationale sikkerhed. Operative paragraf 8 fastslår således, at i betragtning af den nære sammenhæng mellem styrkelsen af den internationale sikkerhed, nedrustning og udvikling burde FN udvikle et kollektivt økonomisk sikkerhedssystem med henblik på at fremme udviklingen og ekspansionen af staternes økonomi, ligesom det bekræftes, at en betydelig del af de besparelser, der opnås ved gennemførelsen af nedrustningsforanstaltninger, bør anvendes til at fremme den økonomiske og sociale udvikling, især i udviklingslandene. I operative paragraf 9 erklæres, at enhver foranstaltning eller pression mod nogen stat i forbindelse med udøvelsen af dens suveræne ret til frit at anvende sine naturrigdomme udgør en åbenbar krænkelse af principperne om folkenes selvbestemmel-

sesret og om ikke-indblanding, således som disse er indeholdt i pagten. Sådanne foranstaltninger eller pressioNER kunne udgøre en trussel mod den internationale sikkerhed.

Disse to paragraffer var indsat og krævet bibeholdt af de latinamerikanske lande, og de var hovedårsagen til, at den latinamerikanske gruppe insisterede på en substansresolution. De var tillige hovedårsagen til, at resolutionsforslaget var uakceptabelt for en række vestlige lande. Disse udtalte i stemmeforklaringer, at dels havde de reservationer med hensyn til forslaget's substans, dels havde der været utilstrækkelig tid til forhandlinger med forslagsstillergruppen med henblik på at nå frem til en almindeligt akceptabel resolutionstekst, hvilket var særligt beklageligt i en sag af denne art. Danmark udtalte i en stemmeforklaring, at vor positive stemmeafgivning ikke indebar enighed i alle resolutionsforslaget's bestemmelser. Det understregedes endvidere, at de grundlæggende principper for medlemsstaternes handlinger var indeholdt i pagten, og at hverken deklARATIONEN eller den foreliggende resolution kunne ændre dette forhold. Hvert enkelt medlemsland skulle bestræbe sig på at fremme den internationale sikkerhed - såvel indenfor som udenfor FN - gennem deres stillingtagen til de mange problemer, som tilsammen bestemmer styrken af den internationale sikkerhed. Danmarks positive stemme skulle tages som udtryk for vor støtte til bestræbelser på at skabe en erkendelse af, at alle lande havde et ansvar for at varetage deres forhold til andre lande på en måde, der kunne styrke den internationale sikkerhed. Ingen anstrengelser burde skys for i denne sag at nå frem til resolutionsforslag, som ville få medlemskabets enstemmige tilslutning. Det var derfor beklageligt, at dette ikke havde været muligt i det foreliggende tilfælde. Forhåbentlig ville det kunne lade sig gøre, hvis og når spørgsmålet blev taget op igen.

Resolutionsforslaget vedtoges med 71 stemmer for, 1 imod, (Sydafrika), og 14 afstæelser, heraf 12 vestlige lande samt Elfenbenskysten og Israel.

Forslagsstillerne til de øvrige resolutionsforslag ønskede ikke disse bragt til afstemning.

Forud for afstemningen i plenarforsamlingen den 21. december 1971 udtalte Uru-